

1

ENNÉL JOBB ELSŐ RANDIRÓL MÉG SOSEM HALLOTTAM.

Amelia arcán széles mosoly terült el, és bólintott.

– Tényleg? – kérdezte James, bizonytalanul, hogy jól hallotta-e.

Hogyan is mondhatnék nemet?

– Hogyan is mondhatnék nemet? Kenuzás egy idegennel?

Persze. Naná, hogy benne vagyok.

Mindketten tizenhét évesek. Mindketten félnek. Mégis mindketten igent mondanak.

James végigtúrta barna haját izzadt kezével, majd beletörölte a kötényébe. Nem most látta először a lányt az apja boltjában. Ez már vagy a negyedik alkalom volt..

– Ameliának hívnak – közölte a lány, és azon tűnődött, a fiú tudja-e, hogy már utánanézett a neten.

– James – válaszolta, és ő is elmosolyodott. – És ne tudd meg, mennyire félttem megszólítani téged.

– Tényleg? – értetlenkedett a lány őszintén, pedig tudta, hogy tényleg. A fiút elárulta a nyugtalansága. De a lány is ideges volt.

– Miért?

James kínos horkantással kuncogott fel.

– Tudod... fiú és lány... megismerik egymást... nem is tudom! Ijesztő!

Amelia felnevetett. Jólesett neki, hogy egy fiú randira hívja. Istenem, mennyire *jólesett*. Egyáltalán mikor randizott utoljára? És itt, a nyár kezdetén ez olyan... magától értetődőnek tűnt.

Új nap virradt.

Új évszak.

És igen mondott egy idegennek, aki kenuzásra hívta első randi gyanánt.

– Szóval vázoló az ötletet. – James hátrapillantott a válla fölé, az apját keresve. – A nagybátyámnak van ez a helye egy tónál...

– Ja, ezt már mondtad.

– Aha, de van egy *másik* tó is, az első mellett, és azt *senki* sem használja. Na jó... páran igen, de nem lesz tele motorcsónakokkal vagy ilyesmi. Simán végigevezhetünk a part mentén, egészen a hegyek lábáig. És a miénk lesz az egész. Mármost a hegyek.

– Remekül hangzik – jegyezte meg Amelia, és befűzte nagyujját rövid farmernadrágjának övbújtatójába. Ujjatlan, sárga felsője alatt kissé ívbe feszítette a hátát, de attól tartott, hogy ezzel túlságosan kiemeli a mellét. Úgyhogy inkább meggörnyedt. Akkor viszont a görnyedtsége zavarta.

James még nála is bizonytalanabban viselkedett. Tekintve, hogy az apja barkácsboltjában voltak, tudta, hogy Amelia meggondolhatja magát, ha túl sokáig marad. *Ez itt a srác jövője?* Volt már példa ilyesmire. Egyszer egy lány megkérdezte tőle, hogy ez itt a jövője-e. James nem akarta, hogy Amelia is feltegye ezt a kérdést. Nem akarta, hogy kilépjen az életéből. Ha kicsit is olyan gondolatok jártak a fejében, mint neki, akkor már kigurított szőnyegként tárult elé közös jövőjük az első randijuktól kezdve. James már látta, ahogy nevetnek az első tavon, csókolóznak a másodikon, összeházasodnak egy kenun, Amelia gyerekeknek ad életet egy másikon...

– Akkor szombat – mondta a lány, és James egy őrült pillanattig azt hitte, úgy érti, esküdjének meg szombaton. Elpirult, és ennek kínosan tudatában volt. Egész teste követte az arca példáját. Hirtelen aggódni kezdett, hogy talán nem edzett eleget.

Hogy a lány úgy megy el, hogy a köténye alatti pocak jár a fejében, nem pedig a hegyek, amelyekkel James el akarta terelni a figyelmét.

De azért sikerült kipréselnie magából egy mosolyt. Még némi önbizalmat is csöpögtetett a hangjába.

– Igen, szombat. Reggel kilenckor. Találkozzunk itt?

– Itt? – A lány végignézett a gumitömlők, tömítőgyűrűk és csavarok sorain. Talán ez az a pillanat, amikor rájön, mivel is van dolga, hogy mivel foglalkozik James, és hogy milyen életet tartogat számára a jövő.

– Vagy találkozzunk valahol máshol? Nekem mindegy.

– Nem, nem – szabadkozott Amelia, és igyekezett laza maradni, miközben amiatt aggódott, hogy esetleg határozatlannak tűnik a fiú előtt. – Jó lesz itt. Remek lesz. Szombaton. Kilenckor.

James kinyújtotta a karját egy kézfogáshoz, aztán beléhasított a gesztus kínos mivolta.

Remek lesz.

Pont akkor húzta vissza a kezét, amikor a lány kinyújtotta a sajátját, hogy elfogadja. Akkor ő is visszahúzta.

– Remek.

– Remek.

Aztán csak bámulták egymást, nem tudván, hogyan fejezzék be első beszélgetésüket. A bolt ódon hangszóróiból a nyolcvanas évek egyik szerelmes dalának háttérzenés verziója szólt. Mindketten átéreztek a giccset.

– Szia – bökte ki végül James, és elsietett a sorok között.

Majdnem lelökött a polcról egy doboz kerti lámpát. Nem nézett vissza Ameliára, miközben megigazította. Inkább elindult, hogy keressen egy vevőt, bárkit, aki esetleg segítségre szorul. De amikor már messze járt a lánytól, azt kívánta, bárcsak mégis visszanézett volna.

Szerette volna még egyszer látni az arcát.

Szombat, gondolta. Akkor újra láthatod.

Odakint Amelia a kocsija felé haladva visszajátszotta magában James meghívását. Tetszett neki.

Ennél jobb első randiról még sosem hallottam.

És az sem ártott, hogy Jamesnek kedves szeme van. Meg kedves arca és kedves hangja.

Már csak a lestrapált, sárga Marutijának volánja mögött jutott eszébe, hogy nem vette meg, amiért eredetileg bement a boltba. A tömlőt.

Fontolgatta, hogy visszamegy érte.

Nem. Eldöntötte magában a kérdést. *Talán valójában egy randiért mentél be.*

Elindította a kocsit.

2

– KIRÁLY – JEGYEZTE MEG AMELIA. – ÉS ZÖLD.

Tényleg király volt. Egy zöld kenu barna szegéllyel. Mintha egy történelemkönyv illusztrációja lett volna, két, benne ülő indiánnal.

– És masszív is – tette hozzá James bácsikája, Bob. Rövid farmernadrágját és nyitott flanelingjét egyenesen 1995-ből teleportálta ide. – De attól még felborulhat.

Amelia és James egymásra pillantottak. Máris bokáig álltak a hideg vízben.

Alig ismerték egymást.

– Nem fogunk felállni benne – mondta James. – Tudom, hogy nem szabad.

– Én is – biccentett Amelia.

– Kenuztál már? – kérdezte Bob bácsi.

Amelia elpirult.

– Azt nem mondanám, hogy *kenuztam*, de ültem már kenuban.

Ja. Az már kenuzásnak számít?

Bob bácsi felnevetett, és kiemelte az evezőket a csónakból.

– Ezek kemény cseresznyefából vannak. Ne kérdezd, miért. Trish akarta így. Szerintem még soha nem használta őket, de a fenébe is, legalább menő evezőket kaptok.

Bob a hűtőládát vizslatta, amelyet James már behelyezett a kenuba.

– Nem bánom, ha lehúztok odakint egy-két üveg sört, de azért csak óvatosan, jó? – Ameliához fordult. – Hány éves vagy?

– Tizenhét.

Bob ezen elgondolkodott. Bár nem túl sokáig.

– Két tizenhét éves. – Tekintete a távolba révedt. Mintha épp felidézte volna magában, milyen volt tizenhét évesnek lenni. – Fantasztikus.

Mire James a kenu elejéhez ért, már a lábszárát is ellepte a víz. Belépett a csónakba, és leült az elülső padra. Amelia beszállt mögé.

– Köszönöm, Bob – mondta Amelia.

– Igazán nincs mit. – Szandálos lábát feltette a kenu végére. – Na nyomás, a tizenhét éveseké a világ.

Azzal kilökte őket a vízre.

3

– EZ ITT A TÓ – MONDTA JAMES, AZTÁN CSETTINTETT AZ UJJAIVAL, mintha meg akarná ragadni a szájából kiszökött szavakat. *Persze* hogy ez itt a tó.

– Gyönyörű – ámuldozott Amelia.

James a kenu jobbján evezett. Amelia a balon, és kormányzott. A lány szeme a víz fodrozódó felszínét fürkészte.

Nagy, összefüggő kékség volt, az a fajta kékség, amelyet vázsonra szokás festeni.

És Amelia úgy érezte magát, mintha *tényleg* festene, mintha csak az evező lenne az ecsete. Mintha mindez a szépség az ő és James egyszerű mozdulataiból virágzott volna ki.

– Mit gondolsz, mi van odalent? – kérdezte, aztán azt kívánta, bárcsak csendben maradt volna. A kérdés úgy hangzott, mintha félne valamitől. *Mi van odalent?* – Úgy értem... milyen halak?

Nem volt szíve közölni Jamesszel, hogy a rövidnadrágja kicsit alacsonyan lóg rajta, ezért folyton kőművesdekoltázst villogtat rá.

Kőművesdekoltázs. Barkácsbolt. Ettől elvagyorodott.

– Mindenféle – válaszolta James némileg bizonytalanul. – Sügér... azt hiszem.

Szerette volna azt mondani, hogy van valami varázslatos ebben a tóban. Egy elásott kincs. Egy titokzatos hajóroncs. Egy szörnyeteg.

És már megbánta, hogy előreült. Így nem látta a lányt.

Megfordult, hogy szembekerüljön vele.

James szemét elrejtette a napszemüveg, szép, barna haja nedves volt az evezés okozta izzadságtól. Mögötte a végtelen kékség terült el. De nem... *mégsem* végtelen. A tavat a takaros partvonal, a hegyek lábujjai határolták. A hegyeket pedig fák borították.

A parton házak sora emelkedett. Csúcstetősök és tanyák. Teraszok, ahová a családok kiülhettek kávézni és a tavon tükröződő napfelkeltét csodálni. Amelia azon tűnődött, miféle állatok élhetnek a fák között. A házak között.

Felberregett egy motor csónakja, mire James visszafordult előre. Amelia egy motorcsónakot vett észre, tőlük messze, jobbra. Úgy követte a partvonalat, mintha csak elhaladtában teremtené azt. Ahogy elnézte a négy bikinis és fürdőnadrágos utast, meglepetésére azon kapta magát, hogy inkább a kenut preferálja. A barna peremű, zöld kenut. Régimódi. A hűtőládára pillantott, mert tudta, hogy James hozott pár sört. És szendvicset. Ez így sokkal... elegánsabb. Evezés, és nem motorbőgetés. Beszélgetés, és nem üvöltözés. A látvány befogadása, és nem száguldozás.

Hirtelen metsző kiáltás harsant, és James meg Amelia látta, hogy az egyik lány a motorcsónakban nevetve hajol ki hátul, túl közel a motorhoz, és a tó felé kalimpál.

Részeg. Gondtalan. Buli van.

James attól tartott, hogy Amelia esetleg menőbbnek találja a motorcsónakot, mint a kenut. Szó se róla, *tényleg* menőnek tűnt. Míg ő itt izzad a bácsikája kenujában, azok a srácok igazi csónakkal szórakoznak, és a társaságukban lévő lányok telesikongatják a tavat.

Hátrapillantott a válla fölé, hogy felmérje Amelia lelkesedését.

Olyan gyönyörű volt. Egyszerűen csodálatos. De tényleg. Aranybarna haja különösen élénknek hatott a tó kék háttere előtt. Nem is tudta, honnan vette a bátorságot, hogy leszólítsa. Egyszerűen csak megtette. A kenu, a tó, ez az egész csak úgy kibukott belőle, mert ez volt az első menő dolog, ami eszébe jutott.

És most még több bátorságra lenne szüksége. Meg önbizalomra. Hová tűntek?

Vajon Amelia jól érzi magát?

James elfordult tőle, és ismét előretékkintett.

Valami kiugrott a vízből. Odamutatott.

– Láttad? – szólt hátra a válla fölött.

– Nem, de hallottam.

– Elég nagy volt.

– Milyen nagy?

A víz széles körökben fodrozódott utána.

– Nem is tudom. Mint egy vekni kenyér?

Amelia elfojtott kuncogással horkant fel. Aztán vihogni kezdett. Végül menthetetlenül elnevette magát.

– Akkora, mint egy vekni kenyér? Ez meg mégis mit jelent?

Erre még jobban nevetett.

És most már James is csatlakozott hozzá.

– Esküszöm. Olyan volt, mintha egy vekni rozskenyér ugrott volna ki a vízből.

Amelia majdnem azt mondta neki, hogy ettől most megéhezett. De igazából nem. Csak egy darab ázott kenyeret látott lelki szemei előtt.

Jézusom, gondolta. Csak bármi áron mondani akarsz valamit. És a fiúk észreveszik az ilyesmit! Észreveszik, ha egy lány erőlködik, hogy mondhasson valamit.

Jamesnek közben ez járt a fejében: *A picsába. Azok a srácok a motorcsónakban szabályosan kicsábítják a lányokat a bikinijükből, én meg itt rozskenyérről hadoválok. Szedd már össze magad!*

Aztán James lehajolt, hogy felvegyen valamit a lába mellől, és kettéhasította a horizontot Amelia szeme előtt. A hegyek a kenu útjának mindkét oldalán a magasba kapaszkodtak, elképesztő látványt nyújtva.

James kiegyenesedett, és egy pókot tartott a mutató- és a nagyujja között.

– Egy pók! – közölte, és Amelia látta, hogy egész komoly példányt talált. Meglepően komoly méretűt.

Szétrézt a lába körül. Átkutatta a törülközőt, amelyen ült.

– Basszus – fakadt ki.

– Nem tetszik?

– Nem... mármint... nem arról van szó, hogy *nem* tetszik...

– Nem szereted a pókokat? Félsz tőlük? Megszabadulhatok tőle.

–Ne! Mégis hová tennéd?

James jobbra és balra nézett.

– A vízbe?

– Ne, ne! Ez szörnyű. Nem tudnék élni a tudattal, hogy miattam került a vízbe.

Nem tudnék élni? Vízbe került? Amelia úgy érezte, csupa badarságot beszél. Szavai nem az igazi énjét tükrözték. Nem megfelelő képet közvetítettek róla Jamesnek.

– Hát, akkor bizony itt marad.

A fiú csak segíteni akart neki. Nem akarta, hogy féljen. A motorcsónakos srácok valószínűleg egész nap pókokat öltek.

– Oké – egyezett bele Amelia. – De tartsd szemmel a kedvemért, jó?

James letette a pókot a kenu orrába, majd előremutatott.

– Odanézz. Az a bejárat a második tóra. Ott egyáltalán nincsenek házak.

Amelia egy tetőt látott ágaskodni a hegy lábánál sorakozó fák között. Mintha csak éppen a földbe süllyedt volna. Vagy mintha rejtőzködött volna.

– Jól hangzik.

Evezni kezdtek a második tó felé.